

Téma 48 – 5 milostí adorace a misie – Proměnění Páně a misie

Vystoupil na horu a zavolal k sobě ty, které si vyvolil; i přišli k němu. Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním, aby je posílal kázat

Mk 3,13-14

Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima; jeho tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý. A hle, zjevil se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Nato promluvil Petr a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobré, že jsme zde; chceš-li, udělám tu tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Ještě nedomluvil, a hle, světlý oblak je zastínil a z oblaku promluvil hlas: „To jest můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil; toho poslouvejte.“ Když to učedníci uslyšeli, padli tvářmi k zemi a velmi se báli. Ale Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte a nebojte se.“ Oni pozvedli oči a neviděli už nikoho jiného než Ježíše samotného. Když sestupovali z hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud Syn člověka nebude vzkříšen z mrtvých.“

Mt 17,1-9

Když Áron a všichni Izraelci uviděli, jak Mojžíšovi září kůže na tváři, báli se k němu přistoupit. Ale Mojžíš je zavolal, i vrátili se k němu Áron a všichni předáci pospolitosti a Mojžíš k nim promluvil. Potom přistoupili všichni Izraelci a on jim přikázal všechno, o čem s ním Hospodin mluvil na hoře Sínaji. Když k nim Mojžíš přestal mluvit, dal si na tvář závoj. Kdykoli Mojžíš vstupoval před Hospodina, aby s ním mluvil, odkládal závoj, dokud nevyšel. Pak vycházel, aby k Izraelcům mluvil, co mu bylo přikázáno. Izraelci spatřili Mojžíšovu tvář a viděli, jak mu kůže na tváři září.

Ex 34,30-35

Proměnění		Utrpení
Hora Tábor – Petr, Jakub a Jan	→	Getsemany – Petr, Jakub a Jan
Tvář proměněná, oslavená	→	Korunován trním, tvář plná utrpení a znetvořená
Obklopen zářivým oblekem	→	Temnota po dobu tří hodin
Eliáš je zde	→	Ježíš volá Eliáše
Mojžíš je zde	→	Ježíš je odsouzen s odvoláním na Mojžíše
Bůh promlouvá ... (To je můj milovaný syn, toho poslouvejte)	→	Bůh mlčí ... (Bože můj, proč jsi mne opustil)
Zářivý oděv	→	Šaty zkrvavené, roztržené
Petr zůstává	→	Petr prchá
Rozpoznán jako „Učitel“	→	Vystaven výsměchu

„Není nic krásnějšího než být zasaženi, překvapeni evangeliem, Kristem. Není nic krásnějšího než ho poznat a jeho přátelství předávat jiným.“ Toto tvrzení nabývá na ještě větší intenzitě, máme-li na mysli eucharistické tajemství. Nemůžeme si nechat pro sebe lásku, kterou v této svátosti slavíme. Už svou povahou si vyžaduje, abychom ji odevzdávali všem. To, co svět potřebuje, je Boží láska; setkat se s Ježíšem a uvěřit v něho. Proto eucharistie není jen zdrojem a vrcholem života církve, ale je i jejím posláním: „Autenticky eucharistická církev je církev misionářská.“ Také my máme umět s přesvědčením říkat svým bratřím: „Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste i vy měli s námi společenství“ (1 Jan 1,3). Opravdu není nic krásnějšího než se setkat s Kristem a hlásat ho všem. Ustanovení eucharistie předjímá to, co je jádrem Ježíšova poslání: on je od Otce poslaný, aby spasil svět (srov. Jan 3,16-17; Řím 8,32). Při Poslední večeři Ježíš svěříje svým učedníkům svátost, která zpřítomňuje jeho oběť, v níž se v poslušnosti Otci obětuje za spásu všech. Nemůžeme přistoupit k eucharistickému stolu, aniž bychom se nechali vtáhnout do misijního pohybu, který vychází z Božího srdce se záměrem dospět ke všem lidem. Proto je misijní horlivost konstitutivním prvkem eucharistické formy křesťanského života.

Benedikt XVI. Sacramentum Caritatis, 84

Vždyť nejsvětější eucharistie obsahuje celé duchovní dobro církve, Krista samého, našeho velikonočního Beránka a živý chléb. Skrze své tělo, Duchem svatým oživované a oživující, dává lidem život, a tak je zve a přivádí k tomu, aby spolu s ním obětovali sebe samy, své práce a všechny stvořené věci. Proto se nám eucharistie jeví jako zdroj a vrchol veškerého hlásání evangelia.

II. Vatikánský koncil ,Presbyterorum Ordinis, 5

Úžas z daru, který v Kristu dal Bůh, vkládá do našeho života novou dynamiku a tím nás zavazuje k tomu, abychom svědčili o jeho lásce. Svědky se stáváme tehdy, když se skrze naše slova, skutky a způsob života projevuje a sděluje někdo jiný. Lze říci, že svědectví je prostředek, jímž pravda o Boží lásce zasahuje člověka v jeho dějinách a vyzývá ho, aby svobodně přijal tuto radikální novost. Ve svědectví jako by se Bůh vystavil riziku lidské svobody. Ale Ježíš je věrný a pravdivý svědek (srov. Zj 1,5; 3,14); přišel, aby vydal svědectví pravdě (srov. Jan 18,37). V této souvislosti se mi vybavuje jedna, prvním křesťanům velmi blízká myšlenka, která zaujme i současné křesťany. Je to svědectví sebeobětování až k mučednictví, které se v dějinách církve vždy považovalo za vrchol nové bohoslužby: „Přinášejte sami sebe v oběť“ (Řím 12,1). Vzpomeňme např. na vyprávění o mučednictví sv. Polykarpa ze Smyrny, žáka sv. Jana. Celá dramatická událost je popsána jako liturgie až do té míry, že mučedník se stává eucharistií. Připomeňme také eucharistické vědomí, které projevil Ignác z Antiochie při představě svého mučení: považuje se za „Boží pšenici“ a v mučednictví se touží stát „čistým Kristovým chlebem“. Křesťan, který obětuje svůj život v mučednictví, vstupuje do plného společenství s velikonočními událostmi Ježíše Krista a stává se spolu s ním eucharistií. Ani dnes církvi nechybějí mučedníci, v nichž se zvláštním způsobem projevuje Boží láska. A i když se od nás nepožaduje zkouška mučednictví, přece víme, že duchovní bohoslužba milá Bohu zahrnuje i vnitřní připravenost k němu. Své uskutečnění nachází v radostném a přesvědčivém svědectví důsledného křesťanského života v těch oblastech, kam nás Pán volá, abychom ho tam hlásali.

Benedikt XVI. Sacramentum Caritatis, 85